

Elismerés a PlayÁruházból

Nagy örömmel írok nektek ismét, és lelkesen ragadok képzeletbeli tollat, bár sokatok nem tudja, ki vagyok! Néhány évvel ezelőtt a ti szobáitokban aludtam, a ti kanalatokkal ettem, és közhelyesen fogalmazva; a cipőtökben jártam. Szeretek írni, és nektek írni még megtiszteltetés is, mert megtehetem, hogy a „régimagamhoz” szólok, akinek jól jött volna pár bátorító szó. Ami hozzátok fűz, az nem más, mint felcseperedésünk útja! A nevelők, akikkel a hétköznapok telnek, a nagyra becsült konyhás nénik, a reggeli ébresztők. Melyik otthonlakó mondhatja el, hogy hangosbemondó kelti minden reggel, nem igaz?

Sokat írtam már nektek a kollégistalét előnyeiről, hogy mennyi minden tanulható meg a nehézségek útján, hogy mekkora ereje van a közösségnek, amiben éltek, és hogy végtelen előnnyel jár ez a lépcsőfok az énetek gyermeki és felnőtt része között. Nem nyaggatlak most ezzel titeket, hiszen a helyzet az, hogy mindannyian rá fogtok jönni – előbb vagy utóbb! Egy csoda, amit kapunk, ha elhiszitek, ha nem ... Ez olyan, mint a gravitáció; ha nem hiszel benne, akkor is működik. Alapvetés (továbbá személyes tapasztalat!), hogy ha megpróbálsz körbeciklizni egy szökőkút peremén, és a kerék lecsúszik valahol, akkorát fogsz zakózni, hogy csillagokat látsz. Ez egy törvény. Ugyanilyen az is, hogy ha időben megtanulsz gondoskodni bizonyos dolgokról a megszokott környezeted nélkül, és elsajátítod a másokkal való együttműködés alapjait: minden esetben hat rád. Szóval jó szórakozást a még előttetek álló kolezsos évekhez!

Van valami azonban, amiről nagyon szívesen beszélgetnék veletek, ha megtehetném. Az elmúlt években sokat változtam, és ennek gyümölcseként szükségesnek érzem, hogy megosszak veletek valamit.

Tudjátok, az életben nem lesz mindenki sikeres. Vagytok most páran, akik ezt olvassátok, vannak terveitek, céljaitok, nagyratörő álmok, melyeket fennhangon vagy titkon dédelgettek, és mégsem fogjátok őket valóra váltani. Miért? Hogy jövök ahhoz, hogy ezt kijelentő mondatként írom le, ahelyett, hogy a „lehet” szócskát valamilyen módon beilleszteném a mondatba?

William A. Wardtól idézek: *„Hízelegj nekem, de nem biztos, hogy hiszek neked. Bírálj engem, de nem biztos, hogy szeretni foglak érte. Nézz át rajtam, de nem biztos, hogy meg fogom bocsátani neked. De bátoríts engem, és biztos, hogy soha nem foglak elfelejteni téged”*. Minden sikeres ember tehát (legyen az anyagi, szakmai, emberi vagy társadalmi természetű) tud valamit, ami őt folyamatosan a víz felszíne felett tartja.

Engedjétek meg, hogy itt gyors kitérőt tegyek, és korunk technológia fejlődését szembeállítsam az alap emberi értékekkel. Először elcsépeltnék fog hangzani a téma, de néhány sor után ráébredtek majd, hogy ekkora aktualitása még talán sosem volt.

Fiatalok vagytok, és korosztályotokhoz méltóan élitek a tinédzserek megterhelőnek ható, villámgyors életét. Jó nektek! Bármilyen információ, amire szükségetek van, azonnal elérhető számotokra, eljuthattok a világ legtávolabbi pontjára is az okostelefonok segítségével, és nincs emlék, melyet el és le ne menthetnétek rájuk. Sőt – akárki emlékei elérhetőek az

interneten, közösségi oldalakon, jó barátunk a Twitter, a Facebook, a Snapchat ... mi van még?! Ja, Instagram. (Már majdnem kifejejtetem.) Mi tagadás, ebben nőttünk fel, nemde? Szüleitek épphogy megtanulták kezelni a kurzort, máris jött az érintő képernyő. (Nagymamámnak fél év kemény munka volt a dupla kattintás az egérrel! Nem hazudok.) És csak úgy röpülnek az órák a Facebook hírfolyamát lapozgatva. Toltok egy-két lájkot a barinőtök szupcsi képeire, szidalmazzatok az exasitok új csaját, önfeledten kacagtok az ofő családi fotóján, és hopp, máris halljátok valamelyik Zsuzsa néni hangját a hangosban: „Lányok. Lehet jönni vacsorázni!” Az európai tendenciákat kutató vizsgálatok szerint a mai fiataloknak (nektek!) napi 1 óra szabadidejük marad az iskolai feladatok elvégzése után. Nyilván nem számít bele ebbe az időbe az evés, tisztálkodás, stb. Sokan edzésre jártok, különóra, korrepetálásra, nyelvvizsga-felkészítésre, bla-bla-bla.

Szuper, és akkor itt visszakanyarodnék a sikeres emberekre. Ha a hasamra ütök, 15 sikeres, elismert, dúsgazdag embert tudnék felsorolni, akiknek nem hogy diplomája, gyakran érettségije sem volt. Ez hogy lehet? Könnyebb dolguk volt, mint a mai világban, ez tény. Két tényező van azonban, ami ezeknek a hírességeknek a sikeréhez fontos volt; egyrészt a lelkesedés, odaadás, rajongás valami iránt. Valami hajtotta őket, valamit akartak, valamire vágytak, ahogy ti is álmodoztok sok-sok mindenről! Másrészt, és ez a fontos, megtanultak valamit az évek során, amit szüleiktől, nagyszüleiktől láttak, majd amivel az élet jó párszor úgy rendesen pofonvágtá őket.

Az életben mindenkire hatsz valamilyen módon, de csak magadon tudsz változtatni. Így elég uncsinak hangzik, ugye? Még egyszer: *Az életben mindenkire hatsz valamilyen módon, de csak magadon tudsz változtatni.* A boldogulás kulcsa, hogy ezt

felismeritek, magatokévá teszitek, és igyekeztek beépíteni a gondolkodásotokba. A befolyásos ember tudja, hogy helyes értékrend és megfelelő beállítottság nélkül sosem érhet el nagy eredményeket, mert azok nemcsak rajta múlnak, hanem minden egyes emberen, akikkel kapcsolatba kerülnek. Tehát tanulj meg olyan irányba változni, hogy utána pozitív hatást gyakorolhass másokra.

A helyzet az, lányok, hogy mérnökök és zseniális szakemberek bármiféle kütyüvel rukkolnak is elő, míg emberek vagyunk, emberséggel kell, hogy éljük az életet! Becsület, tisztesség, alázat, megértés. Lojalitás, odafigyelés, kitartás, kommunikáció. Mondjam még? Nem letölthető applikációk, leellenőriztem a PlayÁruházban.

Nagyon jó nektek, az életetekben fantasztikus perspektívák és tömérdek lehetőség van. A világ fejlődését és az utat, amin járunk, nem fordíthatjuk vissza, és persze nem is akarjuk. Apukám a minap élete első, a világ legbutább okostelefonjával készített szelfijét mutatta nekem, és hát mondanom sem kell, lepetéztem az ámulattól: „Úristen, ez egy szelfi?! Hihetetlen!” De aranyos volt.

A technológiai fejlődés tempója szinte követhetetlen, és itt van a buktató valójában; a siker kulcsa mindig az emberi nagyságban lesz. Ez az állandó a változók mellett! Az emberi fejlődés. Az attitűd.

Azt mondják, hogy a jellemet semmi nem formálja eredményesebben, mint ha olyan dolgokat csinálunk meg saját motivációnk eredményeként, amikhez semmi kedvünk nincs. Rá vesszük magunkat, hogy megtegyük, ami nehezünkre esik!

Ha anyukátok nem kér, hogy segítsetek a házimunkában, akkor is szüksége van rá. Ha a nagymamád azt mondja, hogy tedd csak a dolgodat, mert olyan elfoglalt vagy, majd

megkéri a szomszéd Kis Pistát, hogy leszedje a szilvát a fáról, te akkor is látogasd meg, és kérdezd meg tőle, hogy mire van szüksége! Tölts időt a barátaiddal. Kérdezd meg másoktól, hogy vannak. Tedd a mobilt a zsebedbe, és nézd meg, kinek lehet szüksége bátorításra vagy egy nyitott fülre.

Külön nehézség, hogy ezeket szem előtt tartsátok, hiszen a mai világban koncentrálni kell ezen értékek megőrzésére. A mai életetek nem követel tőletek olyan

ellentmondást nem tűrően becsületet, tisztességet, alázatot, mint később fog; és előre szólok, fog. Idővel összeszorított foggal kell talpon maradni, és az élet remek tanító, mert nem hagy ki egy leckét sem. Vallásos berkekben kedvelt szófordulat, hogy Isten arra ró nagy terheket, akiket szeret. Nos, vannak napok, amikor úgy érzitek, ezek alapján Isten imád benneteket. Ezeken a napokon segít át benneteket a jellemetek, az attitűdötök, a tartás, amiért megdolgoztatok.

Egy rövid mondat a szeretetről, mert fontos; ha szeretsz valakit (a bátyádat, a húgodat, a haverodat, a nagypapát, a barátnőt, a főnöködet), akkor szánj rá időt. Legyél vele, kérdezz róla, öleld meg, segíts neki. A szeretet nem érzés, hanem tett!

Tudjátok; az életben nem lesz mindenki sikeres! Az lesz az, aki felismeri, hogy amíg él, emberként kell léteznie, és hogy nem egyedül van a világon. Ha jó ember vagy, jó embereket fogsz magad mellett tudni; ha nem figyelsz oda, csak a sminked lesz kitűnő.

*Polgár Réka
(volt KZs-s diák)*